

Đặt câu hỏi Tòa Khâm Sát và Thái Hà trở thành hai vấn đề hoa rỗi, vậy coi như người Công giáo thua rỗi, cần làm gì nữa?

Hai mối nguy hại không là chuyện lớn, mà là danh dự của giáo hội Công giáo Việt Nam đã bị xúc phạm nghiêm trọng. Người Công giáo đang là nhân nhân của chính chia rẽ dân tộc. Hơn nữa, lý do cho rằng "đây là những sai lầm của quá khứ, muốn khắc phục cần có thời gian, bây giờ trước đây, thì những khác biệt đang lên đòi hỏi thì lo lắng..." là hoàn toàn lập luận. Ngay vào lúc này, không khó để thấy đây đó vẫn ngang nhiên xảy ra các tập thể của người dân và các tôn giáo. Mọi người cần nhận thức lên tiếng. Công Lý và Sự Thật đang bị chà đạp không thể ngậm miệng được nữa.

Vấn đề thực sự này không phải mới, mà bấy lâu nay cũng có làm gì được gì đâu?

Những hiện tượng nay, tình hình đã khác nhau. Người Lê Thị Ngọc đang nhen nhúm, cần cần mọi người cùng lên tiếng phản đối, cũng để nó bùng cháy lên.

Khó lắm, các thế lực sau chính tranh đấu là nhân nhân của một tôn giáo đức, một bộ máy tuyên truyền như sự thật rỗi. Họ thậm chí không phân biệt được thế giới, đúng sai mà? Vì thế, ngoài việc của nguy hiểm cách riêng cho giáo dân, tu sĩ Hà Nội, Thái Hà, người Công giáo, hãy của nguy hiểm cho người dân, cho những nhà cầm quyền, cần phải để các tập thể của nguy hiểm cho những thế lực trở lại bất lực, bất tài, mong cho họ mất mất sáng lòng. Rồi thì người vì làm cho mọi người được.

Tôi thấy công cuộc đấu tranh này như "trung tâm đá", khó mà thế lực hiện được? Một câu chuyện về các giá trị của sự sống là: có một người kia bị mất tai nên thế lực khác trong khi anh ta đang trên đỉnh cao của một thế lực: tiền tài, danh vọng, tình yêu. Một cho các bác sĩ quy định "bó tay" và cái chết đã rớt của nó, chỉ một câu chuyện viên của người mà đã cho anh ta nghĩ về phi thế lực: "Khi những việc khó khăn cần có thời gian, thì những việc không thể nghĩ chỉ cần thêm một chút thời gian nữa." Và không lâu sau đó, anh ta đã lấy lại được công việc như họ hiểu những gì mình đã nghĩ có: gia đình hạnh phúc, chế độ công ty, di sản gia đình, tác giả viết sách, vẫn được viên liệt của tay chân có thể bị lỗi, chèo thuyền, chèo xe lăn. Vậy thì chúng ta nên làm gì bây giờ?

Tiếp tục của nguy hiểm. Bấy lâu nay, chúng ta đã bị quên mất vũ khí rớt lại họ, không thể nhận người của, cũng chế độ chi công, mà lại rớt lại họ nghiêm. Thiên Chúa đã dạy chúng ta, cần tin tưởng và phó thác, còn mọi sự Ngài sẽ ban cho.

Những của nguy hiểm bao lâu nay, kết quả là đàn áp, là bạo lực, vụ khủng?

Triết gia B.Russell đã nói "Niềm hy vọng lớn nhất sẽ đến vào chính lúc bị thế lực nhất". Một người đã chia sẻ cách thức của nguy hiểm đến sự như trước như của mình: "Giống như đứa con xin mình cho nó ăn kẹo. Mình không cho, không phải vì mình không thế lực nó, mà mình sợ nó sâu răng, hay cũng có thể là mình để để nó ăn một cái bánh to hơn, ngon hơn chế độ hơn. Những người nó cần xin hoài, xin mãi, thì từ lúc nào đó, có khi vì để để phiến hà, mình sợ cho nó."

Thì chắc khi mình cứu nguy nạn vì Chúa cũng vậy thôi. Khi cứu xin Chúa đi cứu gì đó mà chắc a
đúng c, mình cứu cứu nguy nạn hoài, rồi biết đâu thì lúc nào đó, Chúa sẽ "mất mặt vì cái con nh
này quá, thôi nhảm lại xin cứu nó cho rồi!"

Tôi cũng muốn góp sức vào công cuộc này, nhưng tôi không đủ khả năng, và tôi cũng không đ
can đảm? Đứng vào nhúng vón đũa này rồi nguy hiểm, tôi sợ lắm?

Lời cứu nguy nạn chớ có buồn và Thiên Chúa nghe, không ai có thể bắt buộc hay làm khó dễ buồn
đúng c, rồi an toàn. Lời cứu nguy nạn cứu a buồn tuy âm thầm nhưng sẽ là niềm khích lệ và sức mạnh
to lớn cho những ai đang thất vọng thay cho buồn, vì họ biết rằng có hàng triệu triệu người đang
cứu nguy nạn cho họ.

Tôi đang có mặt công việc cần đỡ đần, thu nhập cao, cuộc sống đang bình yên, hạnh phúc, tôi
không muốn mình vì bất cứ lý do nào lên, là đâu tôi sẽ mất hết thì sao?

Dù buồn có đang trong toa hàng VIP vì bao nhiêu tiền nghỉ bệnh đi chẳng nữa, hãy nên nh
rằng buồn cũng đang trên cùng mặt con tàu, mà con tàu đó đang đi lùi về phía vực thẳm. Có thể
buồn sẽ an toàn hàng ngàn lần cho đến cuối đời, nhưng còn đời con, đời cháu, những thế hệ
buồn? Chắc chắn chúng sẽ xuống vực thẳm.

Tôi sẽ chú trọng và cố gắng giáo dục con tôi theo cách riêng, không để chúng thêm
nhiệm vụ gì khác nữa?

Giáo dục không thể chia vào mẹ cha mẹ, hay gia đình, mà cần sự phối hợp của toàn xã hội.
Buồn không thể nhốt mãi con cháu mình trong toa hàng nhốt, cũng không thể bỏ về cho chúng
mãi để chờ sự sụp đổ, khi toàn bộ con tàu nhún nhún đổ buồn, và những lái tàu đang đẩy ngược con
tàu rồi vào thềm hạ trong khi họ đã chuồn bỏ cho buồn thân và gia đình họ nhẩy qua những con
tàu khác "xôn" hơn. Khi nhìn nhận những con cháu bị mất, mất cốt gân con, những giọt v... Buồn
có bao giờ dám hình dung mặt ngày nào đó, buồn sẽ là mặt nhân vật trong những câu chuyện
hài hùng đó không? Dám lắm chứ, con buồn có thể nói "Tôi giỏi, chuyện đó bây giờ bình thường"
và "bốp" buồn!

Tôi sẽ cố gắng "đi cày" kiếm tiền, và tìm mọi cách để con cháu tôi sang nọc ngoài sinh sống?
Buồn cũng chắc biết % (phần trăm) thất vọng đến đâu của mình trên là bao nhiêu. Mọi ngày, người
dân — giàu hay nghèo — đều phải đi mất vài trăm ngàn nếu không đau, bắt công. Giá cả leo
thang, gian lận tràn ngập, đồ đạc đào xới, ngập úng, đời sống không đả xài, thất vọng nhiều
đúng c... Buồn nhảm mình sẽ đi sức cứu để những áp lực, căng thẳng đó cho đến bao giờ?
Đứng an phận chấp nhận khổ đau khi buồn hoàn toàn có thể lo sợ nó? Sao buồn không dám
đúng c rằng con cháu mình sẽ được hoàng đế hưởng hạnh phúc trên chính quê hương chúng, như
công sức để tranh cứu a buồn hôm nay?

Xem tin tức thế này nọc đánh nhau, rồi chi, biếu tình... lung tung. Chắc toàn là để
máu và chết chóc, tôi thích cuộc sống bình an, hòa bình như nọc ta hiện nay.

Nếu buồn suy nghĩ kỹ, đó chắc là mặt sự bình an gì đó. Khi nhìn thấy rồi nhúng bắt n, bỏ lo c,
tham nhũng, bắt công... những chuyện qua chúng ta đã bắt buộc bắt thông tin mà thôi. Tuy nhiên,
chúng ta không thể trốn tránh được, cũng chẳng thể Viêt Nam với nhau thôi mà. Những chúng
ta cần phải mạnh mẽ lên tiếng, để chính quyền bắt coi thế giới nhân dân đi.

Chuyện ngoài Hà Nội, hay những chuyện bắt công trong xã hội, nếu liên quan đến tôi, tôi sẽ lên
tiếng, còn không thì tôi không ngu dốt gì dây vào đâu, mặt công. Thị bu này Lê Vân Tiên bắt
coi là thế giới khủng mà?

Mặt phụ nữ thấy mặt đả đối khát, rách rưới, bà trách Chúa "Sao Ngài không làm gì cho đả
trở này đi?" Thiên Chúa trả lời "Có để ý chứ, Ta đã tỏ ra con". Khi buồn chấp nhận kiêu sẽ bắt công,
vô lý, gian trá, không phải buồn vô tình có mặt ở đó đâu, mà là Chúa đã gọi buồn đến. Đứng thế
đúng im lặng nhả. Đó là vì cứu cứu a buồn đấy!

Tôi bận rộn tìm kiếm tài liệu, có mục tiêu làm cái gì đó cũng khó quá?

Bạn có thể tham gia nhóm bạn bè và tập thể cùng nhau. Bạn có thể cùng bạn bè và gia đình hay nhóm bạn của mình. Mục tiêu của bạn là "Mỗi ngày nay mình bận rộn làm, làm gì có thời gian, cũng không biết làm sao, thôi thì cùng nhau đi tìm kiếm lúc nào thì cùng nhau. Mình thường tranh thủ cùng nhau khi đang chờ xe trên đường". Cùng nhau mỗi lúc, mỗi nơi, với bạn bè, hay cùng mình bạn và Thiên Chúa, thật dễ dàng.

Tôi thấy mọi việc đang có vẻ bế tắc?

Các nhà thờ, giáo xứ khắp nơi cùng liên tiếp sụp đổ. Trong mỗi thánh lễ, bài phụng vụ "cùng theo ý nguyện của xin" nên đi kèm thêm câu "Cùng cho Công lý và Hòa bình trên đất nước Việt Nam". Cùng đi kèm câu này trước khi giáo dân đi cùng vài kinh như là tạ ơn.

Có cách nào để giúp đỡ người giúp đỡ người và luôn tận tâm nhìn ra sự thật của vấn đề, khi toàn bộ thông tin bị bóp méo, lẽ nào có đường lối?

Luôn tận tâm hỏi "Tại sao?" ít nhất là ba lần trước khi nói, để không bị dồn dập, nhai nhấm.

Tại sao không đưa ra tòa án xét xử mọi tu sĩ và giáo dân, nếu họ vi phạm pháp luật? Tại sao lại gộp rút khỏi công làm công viên? Tại sao không tập trung thu thập toàn bộ nội dung bài phát biểu của Đấng Tổng Giám Mục? v.v...

Nếu tôi hằng hái nhấm tình tham gia vào công cuộc đấu tranh cho Công lý này, liệu đã đủ chưa? Bạn phải kiên nhẫn bình tĩnh, luôn tìm kiếm Chúa trong mọi sự, để luôn nhận nhận, hiểu hòa, tránh rơi vào bẫy bèo đường của kẻ khác. Và mục tiêu cuối cùng: bạn phải luôn cùng nhau chu toàn mọi bạn bè trong cuộc sống thường nhật của bạn, với mọi người chung quanh trước khi cùng nhau đi tìm kiếm và ủng hộ nhau. Thật, nếu không, công cuộc đấu tranh của bạn và của tất cả mọi người sẽ bị dè bẹp và không còn ý nghĩa nữa.